RAPID - DINAMO 2-0

Un derbi de
MARE LUPTĂ
cu un epilog de
MARE SPORTIVITATE

PROTAGONIȘTI:
DUMITRIU II și NUNWEILLER VI

RUGBI

DINAMO-
DOUĂ OBIECTIVE: CAMPIONATUL ȘI C. C. E.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr.8 (199)
APRILIE 1967
Anul XX

CICLISM

André Darrigade

foto-cronica SPORT

CROSUL BALCANIC

Cele două imagini de mai sus sînt de la competițiile de cros la care au participat atleții noștri în ultima lună. Prima din ele a fost surprinsă la Crosul organizat de ziarul «l'Humanité», unde atleții noștri, aflați la numai o săptămînă după Crosul Balcanic, au scăpat ocazia de a se impune, deși **Vamoș** a fost foarte aproape de o mare surpriză. Cea de a doua fotografie arată cum nu se poate mai elocvent excelenta comportare a alergătorilor noștri la recentul Cros Balcanic, desfășurat la Atena. Cursa de seniori, la care se referă fotografia, cuprinde în primul pluton 4 alergători români, dintre care **Vamoș, Barabaș** și **Rusnac,** s-au clasat pe primele 3 locuri. Bilanțul de la Atena este cel mai valoros din istoria participărilor noastre la această competiție: **5 medalii de aur, 4 de argint** și **4 de bronz.** Deci, un total de 13 medalii din cele 24 decernate, ceea ce arată că în această iarnă în grupa alergătorilor de fond s-a lucrat cu rîvnă și, mai ales, cu spor și că avem speranța unui sezon de pistă deosebit de fructuos. Numele care ne promit cel mai mult: **Elisabeta Baciu, Zoltan Vamoș, Ion Rusnac, Florica Grigorescu, Radu Rusu** etc. Să nu-i uităm și pe cei care se ocupă de ridicarea nivelului lor valoric și care merită felicitări pentru buna pregătire pe care au asigurat-o elevilor lor: **Constantinescu Nehoi, Gheorghe Rugină, Nicolae Păiș, Gheorghe Stănel** și **Gheorghe Biro.**

În ansamblul de măsuri de impulsionare a activității atletice de cros, ca mijloc deosebit de eficace pentru ridicarea atletismului, sezonul de cros al acestui an aduce un argument în plus pentru popularizarea acestui gen de competiții.

N. MĂRĂȘESCU

CUPA A RĂMAS LA BUCUREȘTI

Iată-ne din nou în preajma unei finale românești în «C.C.E.» la volei. Evenimentul, desigur, nu poate decît să-i bucure pe iubitorii voleiului din țara noastră, în general, și pe simpatizanții celor două formații finaliste — Dinamo și Rapid — în special.

În fotografia alăturată vă reprezentăm lotul voleibaliștilor dinamoviști la sosirea pe aeroportul Băneasa, după ultima «încercare» internațională, cea de la Leipzig. După cum se știe, băieții antrenorului Sebastian Mihăilescu au trecut de S.K. Leipzig, ultimul «hop» dinaintea finalei, cîștigînd cu 3—1 la București și smulgînd (destul de greu) două seturi în deplasare.

Vor reuși oare dinamoviștii să cucerească pentru a doua oară consecutiv mult dorita Cupă a campionilor? Iată o întrebare la care nu se poate răspunde fără a fi cunoscută și părerea jucătorilor de la Rapid, care, desigur, doresc să-și ia revanșa pentru înfrîngerea din

PENTRU A CINCEA OARĂ CAMPIONI EUROPENI LA TENIS DE MASĂ

S-a tras cortina peste o nouă ediţie a «Cupei Campionilor Europeni» la tenis de masă rezervată echipelor masculine. Această întrecere a confirmat încă o dată valoarea echipei campioane a României, C.S.M. Cluj, care a reuşit să cucerească pentru a 5-a oară preţiosul trofeu continental, realizînd o performanţă unică în istoria acestei ramuri de sport: cinci titluri din totalul de 7 ediţii.

În acest an, competiţia a reunit formaţii mai valoroase, decît în ceilalţi ani. Echipa clujeană a trecut însă cu succes toate «obstacolele» avute: 5—0 cu C.S. Union Paris, 5—3 cu B.T.K. Leksberge (Suedia), 5—4 (la Cluj!) şi 5—1 (la Budapesta!) cu Vaşutaş Budapesta.

Poate mulţi, după acel 5—4 de la Cluj cu Vaşutaş, au crezut că echipa clujeană va pierde trofeul. Dar jucătorii noştri, excelent pregătiţi şi conduşi de antrenorul emerit FARCAŞ PANETH, au trecut peste momentele grele ale competiţiei, s-au mobilizat în mod exemplar, repurtînd o victorie categorică, cu scorul de 5—1, chiar la Budapesta, ceea ce a făcut ca spectatorii prezenţi la Sportcsarnok (peste 1 500) să recunoască prin aplauze superioritatea formaţiei române.

Este greu să remarcăm pe cineva din echipa C.S.M. Cluj. Toţi au merite în obţinerea acestui succes: DORIN GIURGIUCĂ, care ştie să-i învingă pe Alser (2—1), sau pe Rozsas (de două ori, chiar şi de la 16—20 în setul decisiv), dar şi să ne producă emoţii (vezi meciurile sale cu Nilssom sau Kovacs); dr. RADU NEGULESCU, care în meciurile sale cu Rozsas (2—0) şi Berczik (2—1) de la Budapesta, ne-a amintit de epoca lui de glorie; ing. GHEORGHE COBÎRZAN, jucător util echipei, un excelent tactician, pe aportul căruia se poate conta oricînd: ADALBERT RETHI, care a avut o contribuţie hotărîtoare în obţinerea dificilei victorii de la Cluj.

În încheiere, felicităm formaţia clujeană pentru succesul repurtat.

PAUL RADVANYI
— Cluj —

ÎN FOTOGRAFII: Aspecte de la meciul retur Vaşutaş Budapesta — C.S.M. Cluj (1—5).

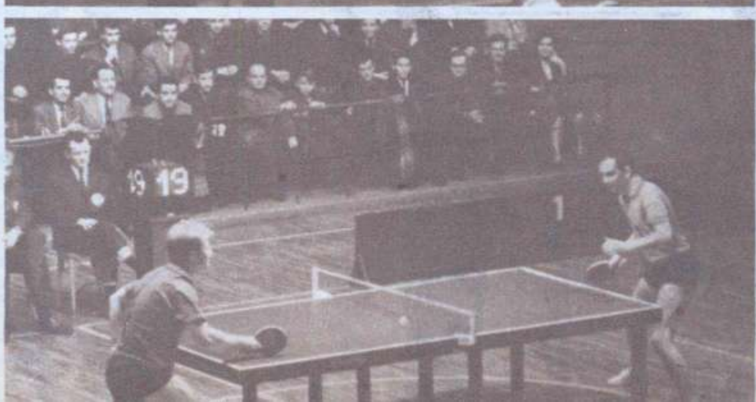
1. Emoţia dinaintea meciului retur... De la stînga la dreapta: antrenorul emerit F. Paneth, Gh. Cobirzan, D. Giurgiucă şi R. Negulescu.

2. Gheorghe Cobirzan în meciul cu Kovacs (cîştigat de sportivul român cu 2—0).

3. În timpul primului set al întîlnirii dintre Berczik (stînga) şi Negulescu (dreapta), încheiată cu victoria jucătorului român.

PRIMELE 3 ECHIPE DE HOCHEI LA CAMPIONATELE MONDIALE ŞI LA JOCURILE OLIMPICE, DE-A LUNGUL ANILOR

		1	2	3
1920	Anvers	Canada	S.U.A.	Cehoslovacia
1924	Chamonix (Jocurile Olimpice)	Canada	S.U.A.	Anglia
1928	St. Moritz (Jocurile Olimpice)	Canada	Suedia	Elveţia
1930	Chamonix	Canada	Germania	Elveţia
1931	Krynica	Canada	S.U.A.	Austria
1932	Lake Placid (Jocurile Olimpice)	Canada	S.U.A.	Germania
1933	Praga	S.U.A.	Canada	Cehoslovacia
1934	Milano	Canada	S.U.A.	Germania
1935	Davos	Canada	Elveţia	Anglia
1936	Garmisch Partenkirchen (Jocurile Olimpice)	Anglia	Canada	S.U.A.
1937	Londra	Canada	Anglia	Elveţia
1938	Praga	Canada	Anglia	Cehoslovacia
1939	Zürich	Canada	S.U.A.	Elveţia
1947	Praga	Cehoslovacia	Suedia	Austria
1948	St. Moritz (Jocurile Olimpice)	Canada	Cehoslovacia	Elveţia
1949	Stockholm	Cehoslovacia	Canada	S.U.A.
1950	Londra	Canada	S.U.A.	Elveţia
1951	Paris	Canada	Suedia	Elveţia
1952	Oslo (Jocurile Olimpice)	Canada	S.U.A.	Suedia
1953	Zürich	Suedia	R.F.G.	Elveţia
1954	Stockholm	U.R.S.S.	Canada	Suedia
1955	Köln	Canada	U.R.S.S.	Cehoslovacia
1956	Cortina d'Ampezzo (Jocurile Olimpice)	U.R.S.S.	S.U.A.	Canada
1957	Moscova	Suedia	U.R.S.S.	Cehoslovacia
1958	Oslo	Canada	U.R.S.S.	Suedia
1959	Praga	Canada	U.R.S.S.	Cehoslovacia
1960	Squaw Valley (Jocurile Olimpice)	S.U.A.	Canada	U.R.S.S.
1961	Lausanne	Canada	Cehoslovacia	U.R.S.S.
1962	Colorado Springs	Suedia	Canada	S.U.A.
1963	Stockholm	U.R.S.S.	Suedia	Cehoslovacia
1964	Innsbruck (Jocurile Olimpice)	U.R.S.S.	Suedia	Cehoslovacia
1965	Tampere	U.R.S.S.	Cehoslovacia	Suedia
1966	Ljubljana	U.R.S.S.	Cehoslovacia	Canada
1967	Viena	U.R.S.S.	Suedia	Canada

În fotografie:
BUCURIA VICTORIEI. După cel mai greu meci al echipei campioane mondiale (U.R.S.S.—Canada 2—1), jucătorii sovietici se îmbrăţişează.

FRAŢII CAMBERABERO

Titularizarea perechii fraţilor Guy şi Lilian CAMBERABERO în naţionala Franţei pare a fi fost de bun augur pentru XV-le «cocoşului galic», francezii terminînd Turneul celor 5 naţiuni pe primul loc. Şi asta, în mare parte, graţie valorii şi eficacităţii celor doi mijlocaşi CAMBERABERO, care au marcat meci de meci o sumedenie de puncte. Iată-i în fotografia noastră pe cei doi fraţi. Guy, marea vedetă a partidei Franţa-Ţara Galilor (20—14), transformă o lovitură de pedeapsă şi va marca 3 noi puncte pentru culorile franceze. (Foto A.F.P.)

AVANCRONICĂ LA O CONFERINȚĂ REGIONALĂ U.C.F.S.

Hai

O duminică de primăvară la Craiova, în inima Olteniei, la ora prînzului. Mii și mii de oameni se îndreaptă spre stadion. Animatorii poartă cu ei pancarte pe care e desenat imperativul **«HAI, OLTENII!»**. La stadion, îl rețin și auditiv. În Oltenia, clocotul aspirației sportive nu poate fi astîmpărat. Și ce bine este! Dar acest clocot nu se domolește, oare, cînd balonul rotund dispare? Solicit palmaresul. Îl primesc pe acela al anului trecut, care figurează — după cum mi s-a spus — drept cel mai bogat din istoria sportului de pe aceste meleaguri. Îi urmăresc filmul și-mi întipăresc secvențe: ...**Oltenia, detaliu al măreţului tablou român, primește noi galoane turistice... Duminicile cultural—sportive, treptele competiției celor din agricultură și întrecerile dedicate recoltei cer tot mai multe rulete, cronometre, mingi, plase și haltere... Campionatele asociațiilor sportive, Spartachiada de vară și cea de iarnă, Cupa Petrolistului și Cupa S.M.T. capătă amploare... «Divizii» de copii, de tineri și de oameni ai muncii care se mișcă într-un fel gîndit, țintind un scop precis: dezvoltare, sănătate, capacitate, performanță... Școlile oltenești dau loturilor naționale 26 de sportivi... Protocolul categoriei A le dă dreptul azi la «recepție», alături de box, fotbal și volei, și luptelor greco-romane, scrimei, tenisului de masă feminin... În «protocolul B» numărul echipelor sporește de la 5 la 9, iar în «C» de la 4 la 6...** Urmează o pauza: **«HAI, OLTENII!»** Filmul continuă ...**Copiii, juniorii și seniorii Olteniei aduc pe meleagurile Jiului străbun 11 titluri de campioni: boxerul Constantin Buzuliuc, gimnaștii Marcela Păunescu și Gheorghe Mutu, atleții Argentina Menis, Tudor Peca, Ion Sonov și Florin Șișu, luptătorul Gheorghe Berceanu, jucătorii de tenis de masă Marilena Tomescu și Dumitru Arjoca, radioamatorul Eduard Oraveț...** Din nou pauză: **«HAI, OLTENII!»** Și, iarăși, filmul... **12 sportivi olteni sînt nominalizați pentru loturile olimpice, iar alți 9 pentru cele republicane... 38 de sportivi olteni sînt selecționați în loturile de atletism, baschet, box, fotbal, gimnastică, lupte, scrimă, șah, tenis de masă și volei... Încă 3 maeștri ai sportului. Deci, azi, 7. Alți doi au și ei norma de maestru...** O altă pauză: **«HAI, OLTENII!»** ...Secvențele următoare sînt albe. Pe răbojul succeselor mari ale sportului oltenesc nu mai apar încrustații...

O duminică de primăvară în Oltenia. Dar nu peste tot se aude **«HAI, OLTENII!»**. Nu peste tot întîlnești clocotul sportiv. Și ce rău este! Urmăresc, de data asta, un film, de desene animate. Un film satiric care prezintă situația

1

3

5

2

4

oltenii!

nu așa cum este, ci cum ar trebui să fie ...**Toate oltencele s-au împrietenit cu sportul... Turismul nu mai are loc de galoane... Toți profesorii de educație fizică își aduc contribuția la dezvoltarea atletismului, gimnasticii, înotului și turismului... Întocmai ca la Tîrgu Jiu, și la Turnu Severin, și la Caracal, și la Băilești, și peste tot în Oltenia, fiecare școală generală, fiecare liceu figurează cu bază materială atît pentru sporturi individuale, cît și pentru jocuri... Fotbaliștii Craiovei nu-și nemulțumesc suporterii, dimpotrivă, îi desfată printr-un joc elegant și eficace... Oltenii sînt lipsiți de viteză...** Filmul se întrerupe o dată cu această secvență care nu exprimă nici realitatea și nici un țel. Se aud proteste vehemente: **«Nu-i adevărat! Noi, oltenii, avem viteză, foarte multă viteză! Avem înnăscută această calitate de bază pentru orice sport. Dar ce folos cînd ai pian și nu știi să cînți la el, pentru că nu are cine să te învețe, iar pe deasupra ești și plin de talent. HAI, OLTENII!»**

O duminică oltenească. Sfat. «Sîntem mulțumiti?» «Nu!» «Sîntem în stare să facem mai mult?». «Da!». «Atunci?». **«HAI, OLTENII!».**

Horia CRISTEA

P.S. Consiliul regional al U.C.F.S. Oltenia a editat recent o foto-gazetă a principalelor succese ale sportului de performanță de pe meleagurile sale. Un imbold pentru toți oltenii. Se poate merge și mai sus, mult mai sus! Să nu stea nici unul locului. **«HAI, OLTENII!»**

1 Profesorul Constantin Bobei (în mijloc) și sulițașii săi (de la stînga spre dreapta): Stelian Giubelan (17 ani, deține recordul național de juniori — 69,12 m, pe care l-a stabilit în 1966), Tudor Peca (17 ani, campionul junior al probei în 1966), Liviu Boboc (19 ani) și Paul Toma (16 ani). Primilor doi sulițași antrenorul Bobei le întrevede pentru 1968 aruncări dincolo de 80 de metri.

2 Profesorul Ștefan Popescu (stînga) și succesorii lui Horia Ștef la 800 m: Alexandru Grosu (17 ani) și Ștefan Mustață (17 ani). Deși practică atletismul numai din 1966, Grosu este decis să realizeze anul acesta 1:53,5 și să doboare astfel recordul regional al lui Ștef (1:54,5).

3 Argentina Menis (17 ani), elevă a profesorului Ioan Rînderiu, este campioana și recordmana țării la aruncarea discului — 47,02 m (jun.). În plutonul atleților fruntași din Oltenia, Argentina Menis conduce detașat și speră ca progresele ei din acest an să-i întărească candidatura pentru Mexic.

4 Profesorul Mihai Nistor își pune mari speranțe în Doina Prăzaru. Este junioară mică (14 ani) și are un record personal demn de luat în seamă — 1,52 m la săritura în înălțime. Dacă va trece de la «foarfecă» la «ventrală», Doina va reuși mai ușor să-și egaleze înălțimea (1,79 m) deasupra ștachetei și să devină una din favoritele probei.

5 Gheorghe Dulgheru (17 ani), din Caracal, este cel mai rapid sprinter al Olteniei. A fost cronometrat în 1966 pe 80 m cu 9,1 (echivalent cu 10,9 pe 100 m). El a promis ca în acest an să egaleze recordul regional la 100 m (10,9) și, eventual, să-l ducă pînă la 10,7 în 1968. Este îndrumat în pregătire de profesorul Radu Voiciloiu.

6 Marcela Păunescu (12 ani), campioană absolută la gimnastică, categoria copii. Antrenoarea ei, profesoara Florica Dobre, merită toate felicitările: eleva pe podiumul național, pe treapta cea mai înaltă.

7 Marcel Gelepu (18 ani), premiant în fiecare an, este cel mai iubit fotbalist din Tîrgu Jiu. Calitățile sale de fundaș și mijlocaș au atras atenția nu numai la Craiova, dar chiar și la București. În toamnă Gelepu își dorește două succese: trecerea examenului la Electrotehnică și legitimarea în B (în prezent, el activează în C, la Victoria Tîrgu Jiu). Antrenorul său este profesorul Victor Perescu.

8 Handbalistele Liceului nr. 1 Tudor Vladimirescu din Tîrgu Jiu au cîștigat etapa de zonă a campionatului republican școlar (5—3 cu Timișoara, 5—5 cu Dej, 9—4 cu Hațeg). Sus: Ana-Magdalena Rațiu, Ileana Gheșa, Delicia Pătrășanu (cpt.), Mariana Sîrbu. Jos: Aurelia Ochean, Fineta Mărășescu, Mariana Urban, Ileana Niculescu, Vasilica Corneanu. Din fotografie lipsesc Elena Papa și cei doi antrenori, profesorii Matei Pecingine și Alexe Bică.

9 Echipa de spadă a Clubului sportiv Electroputere Craiova a promovat în categoria A. De la stînga: Alexandru Mironov (profesor de matematici), Liviu Isăilă (elev), Dumitru Popescu (profesor de educație fizică), Marius Bunea (elev), Constantin Duțu (elev). Din fotografie lipsesc sportivul Dumitru Nicolae și antrenorul Paul Ghinju.

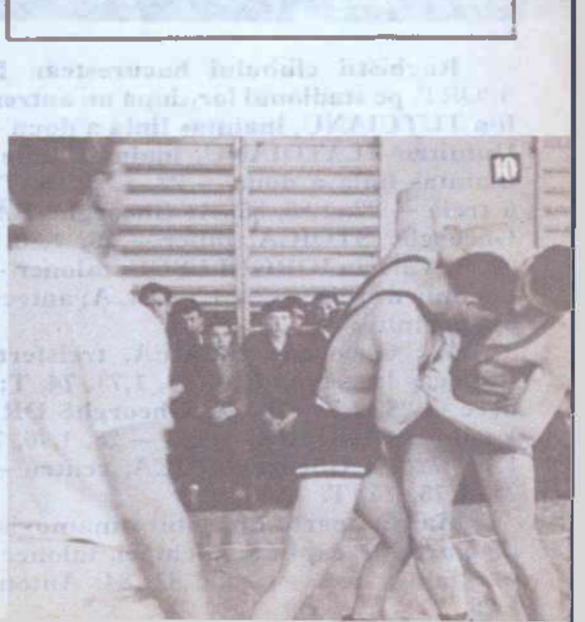
10 Profesorul de matematici Constantin Bușoi (dreapta) este cel mai bun produs al luptelor greco-romane din Craiova (echipa C.S. Electroputere a promovat în categoria A). La campionatele mondiale din luna septembrie, pe care le va găzdui capitala României, Constantin Bușoi aspiră la unul din primele șase locuri la categoria peste 97 de kilograme. El și-a îndeplinit norma de maestru al sportului.

6

8

7

9

10

DINAMO

Rugbiștii clubului bucureștean Dinamo pozează pentru cititorii revistei SPORT, **pe stadionul lor, după un antrenament. În picioare, de la stînga la dreapta: Ion ȚUȚUIANU, înaintaș linia a doua — 28 de ani, 1,91 m, 98 kg, internațional A; Dumitru ZLĂTOIANU, înaintaș linia a treia — 32, 1,86, 87, A; Emanoil ENE, înaintaș linia a doua — 22, 1,85, 96, Tineret; Constantin FUGIGI, înaintaș linia a treia — 22, 1,86, 85, A; Gheorghe BĂLAN, înaintaș linia a doua — 22, 1,86, 91; Gheorghe STOICA, pilier — 26, 1,80, 96, A; Nicolae BACIU, pilier — 24, 1,78, 92, A; Valeriu IORGULESCU, taloner — 20, 1,77, 86; Gheorghe RĂȘCANU, înaintaș linia a treia — 22, 1,79, 84, A; antrenorul Dumitru IONESCU, maestru emerit al sportului.**

Jos: Gheorghe CÎNDEA, treisferturi centru — 24, 1,81, 83; Adrian PILĂ, mijlocaș la grămadă — 28, 1,73, 74, T; Alexandru GIUGIUC, mijlocaș la deschidere — 28, 1,78, 70, A; Gheorghe DRAGOMIRESCU, centru — 26, 1,72, 73, A; Vasile DRAGOMIR, aripă — 26, 1,76, 74, A; Victor DĂICIULESCU, fundaș — 26, 1,71, 72, A; Gheorghe NICA, centru — 23, 1,81, 84, A; Dan CORAVU, aripă — 24, 1,75, 74, T.

Mai fac parte din lotul dinamovist: Paul IORDĂCHESCU, maestru emerit al sportului, căpitanul echipei, taloner — 37, 1,74, 80, A; Aurel CRISTEA, înaintaș linia a treia — 20, 1,82, 84; Anton BRICEAG, mijlocaș la deschidere — 20, 1,76, 77, T.

...două obiective: CAMPIONATUL și C.C.E.

La ora cînd scriem aceste rînduri s-au scurs 6 etape din campionat. Dinamo, una din echipele de vîrf ale rugbiului românesc în ultimele două decenii, nu a făcut pînă acum decît un singur pas greșit — cel din partida cu XV-le Griviței Roșii. Cu toate că au capotat în fața campionilor anului trecut (3—6), dinamoviștii continuă să rămînă printre marii favoriți ai întrecerii interne din acest an. (În felul acesta ei ar reedita succesul de acum doi ani și ar adăuga un al cincilea titlu de campioni frumosului lor palmares: 1951, 1952, 1956 și 1965).

Pe ce ne bazăm cînd acordăm XV-lui dinamovist creditul nostru? Pe considerentul că, anul acesta, el pare a fi ajuns la adevărata sa maturitate. După multe căutări, el și-a găsit un stil de joc propriu, cel mai frumos din România. Poate nu și cel mai eficace, e drept, dar oricum spectaculos. Dinamoviștii joacă subtil, cu atacuri la mînă, uneori la «risc» chiar din propriul lor 22 de metri. Bravo! Pentru că știm: **cine nu riscă, nu cîștigă!** Dinamo este, practic, singura echipă românească care atacă curajos și își formează jucătorii într-un asemenea spirit, în care ofensiva prevalează asupra defensivei. **Dumitru Ionescu** pleacă desigur de la principiul că numai atacînd, numai jucînd balonul «la mînă», îți însușești pe deplin și cu adevărat tehnica rugbiului. Și bine face! Asta presupune:

— **O avansată tehnicitate (de compartiment și individuală).** Excelează la acest capitol linia de atac, începînd cu **Adrian Pilă** și continuînd cu **Giugiuc, Nica** și **Puiu Dragomirescu.** I-aș situa în rîndurile «tehnicienilor» și pe înaintașii **Iordăchescu** și **Zlătoianu,** adică tocmai «decanii de vîrstă» ai formației, dar nici ceilalți înaintași nu sînt în afara problemei....

— **O impresionantă doză de impetuozitate.** Tinerii **Rășcanu** și **Fugigi,** care azi bat cu putere la porțile naționalei, primul mai ales, dau tonul în această direcție, își impulsionează toți coechipierii. Ei trag literalmente înainte întreaga echipă în orice fază în care balonul se află în posesia purtătorilor tricourilor alb-albastre. Printre «impetuoși» l-aș cita și pe **Vasile Dragomir,** un adevărat **uragan** atunci cînd e lansat în atac.

— **O apreciabilă forță de șoc, de percuție.** Să-i trecem în revistă și pe «percutanți». Mai întîi, pilierii **Baciu** și **Stoica,** apoi masivul și simpaticul **Țuțuianu,** și tînărul său coleg de linie, **Ene.**

Ei bine, aceste «elemente» îmbinate fac forța echipei dinamoviste. Ele conțin secretul atîtor succese. N-aș vrea să exclud din această înșiruire de atu-uri nici aportul tactic pe care-l aduce echipei fostul nostru mare jucător de acum 10 ani — **Titi Ionescu.**

Din păcate, atunci cînd sînt contrați puțin mai «tare» de adversar, dinamoviștii cedează, nu mai insistă, se pierd. Există (inexplicabil) în jocul lor perioade îngrijorătoare de **fedinguri,** care dăunează grav cursivității acțiunilor. Numai eliminarea lor va duce XV-le dinamovist pe culmile satisfacțiilor.

*

În fața echipei din Șos. Ștefan cel Mare stau în acest an două mari obiective. Cel **intern,** mai obișnuit, deoarece el apare anual: **campionatul.** (Dar despre asta am vorbit mai sus).

Și unul **extern,** mai deosebit, fiindcă dinamoviștii se întîlnesc cu el pentru prima dată: **«Cupa campionilor europeni».**

Campioana noastră din anul 1965 a primit dreptul de a participa, în numele României, în finala C.C.E. — ediția 1966—1967. (Sarcină destul de ingrată, mai ales, dacă ne gîndim că în ediția precedentă Grivița Roșie s-a acoperit de glorie, cucerind cu brio **«Cupa»,** după ce a învins într-un stil excelent pe Stade Montois — campioana Franței (10—0). Deci, un precedent care angajează).

Firește, adversară din nou campioana Franței, de data aceasta U.S. Agen, o echipă foarte puternică. În prima manșă, la Agen, Lacroix, Sitjar, Fort, Zani și compania au cîștigat net: 12—0 (prin patru încercări). Dinamoviștii, handicapați de un teren de-a dreptul impracticabil, au cedat, deși — după cum au apreciat specialiștii francezi — ei au jucat destul de bine, avînd în vedere mai ales că evoluau în **fieful** uneia dintre cele mai puternice echipe franceze din ultimii 10 ani.

Returul va avea loc pe terenul din Șos. Ștefan cel Mare, în iunie. Este rezultatul de 0—12 recuperabil? **Greu,** foarte greu, cunoscînd forța de joc a XV-lui francez, dar **nu imposibil.**

Însă pentru aceasta e necesar ca Dinamo să nu mai joace — ca să folosim o expresie dintr-o cronică franceză — **cu ambele picioare în același bocanc,** ci să utilizeze, de data aceasta, **cu totul alte ghete decît cele de pe terenul din Agen! Adică, în traducere românească, să joace altfel: relaxat, curajos, tot timpul în atac, așa cum de altfel știe, prin folosirea permanentă și din plin a celor 4 atribute de care aminteam în prima parte a articolului de față.**

Dimitrie CALLIMACHI

1. Mitică ZLĂTOIANU, un bun tehnician, se afla adesea la baza multor atacuri.

2. Ion ȚUȚUIANU, un înaintaș cu o forță remarcabilă.

3. Cei trei «Gheorghe»: NICA, DRAGOMIRESCU și CÎNDEA, centrii echipei, toți foarte talentați.

4. Gheorghe RĂȘCANU — bîrlădean de origine — este astăzi un înaintaș consacrat

Se exersează atacul înaintașilor.

nunweiller III
Povestea noastră

(VII)

Cele șase capitole precedente ale însemnărilor lui Nunweiller III cuprind primii ani ai copilăriei (Piatra Neamț), primii pași în fotbal (București, cartierul Oborului), primul contact cu fotbalul în tricouri (Unirea Tricolor), prima legitimare (Progresul Venus), primul transfer la Dinamo București, primele succese în echipa națională (ale autorului), titlul de maestru al sportului, turneul în America de Sud, turneul din S.U.A., primele trei tricouri de campion cucerite cu echipa Dinamo și se încheie cu întîlnirile susținute în cadrul «C.C.E.» cu faimoasa echipă spaniolă Real Madrid.

ÎNTR-O SINGURĂ IARNĂ...

1964 a fost pentru mine, pentru Lică și Radu, un an într-adevăr plin. În acel an bucuriile s-au împletit mai mult ca oricînd cu necazurile, așa cum se întîmplă mereu în fotbal.

De fapt, peripețiile începuseră în vara lui '63. La începutul lui noiembrie învinsesem Danemarca la Copenhaga, cu 3—2, în calificările olimpice, cînd Manolache a dat toate trei golurile, dar, la București, a venit «blestemul» acela cu 3—0 în minutul 18, cînd ne-a salvat pînă la urmă Petru Emil cu cele două goluri.

25 noiembrie 1963 e, poate, cea mai tristă amintire din viața mea de fotbalist. În dimineața aceea, băieții au plecat cu echipa națională la Torino, pentru barajul cu Danemarca, iar eu am rămas acasă. Golurile de pe «23 August» m-au înlocuit cu Caricaș. Unii își închipuiau din nou că am îmbătrînit — aud vorba asta de vreo cinci ani — și așa am făcut tușa.

Bătrînețea mea a durat însă doar o iarnă. În primele zile de mai 1964 mi-am reluat locul în echipa națională. Am învins Bulgaria cu 2—1. «Gică» Constantin, profesorul, a dat amîndouă golurile, dar Kotkoff a înscris și el unul, cu cinci minute înainte de fluier, și așa... ne-am dus la Sofia cu inima grea, în ultima zi de mai.

Dacă 25 noiembrie a fost una din zilele mele negre, cea de 31 mai m-a răsplătit din plin. Atunci i-am învins pe bulgari, cu 1—0, iar eu am jucat — fără modestie — de nota 9. Întinerisem într-o singură iarnă.

Și totuși, bucuria acelei zile de mai ne pregătea o mare cupă amară...

SAU MAI BINE-ZIS DOUĂ...

Drumul spre Tokio a fost frumos, speranțele mari, dar finalul — trist. Marea bucurie pe care am trăit-o la al doilea gol al lui Emil, cu Danemarca, golul lui Sasu la Torino, în minutul 117, golul lui Koszka la Sofia, toate au pierit atunci la Yokohama, în fața Ungariei.

Și totuși, nu aceasta era valoarea noastră! Eram încă neobișnuiți cu victoria. După numai patru zile, echipa noastră avea să învingă cu 3—0, la Osaka, o puternică echipă iugoslavă, cu Ciurkovici, Belin, Mladinovici, Brncici, Takaci, Zambata și Djaici, cel care avea să fie cel mai bun jucător iugoslav pe anul 1966.

Întorși acasă, obosiți, mai mult sufletește, șovăind între teamă și neîncredere, am nimerit pe San Siro, cu pieptul descoperit: 0—6 în «CCE». În seara aceea cruntă am fost toți trei pe teren: și eu, și Lică, și Radu...

Peste două săptămîni, la București, deși i-am dominat pe «interiști», n-am izbutit să găsim drumul spre poartă. Eram încă sub impresia că Inter e o echipă de paralei, care dă două goluri dintr-un șut.

ȘI TOTUȘI...

Iarna a fost poate cea mai grea. Anii începeau să se adune. «Să fie oare adevărat că am îmbătrînit?»

Am pornit din nou la drum. Fără speranțe prea multe. Amintirea de pe San Siro ne trăgea înapoi. Dar am strîns fălcile. Mi-am opintit crampoanele în pămîntul înghețat. Mi-am jupuit deseori pielea acroșînd pe polei. Am transpirat, atunci, în ianuarie, mai mult ca oricînd altă dată. Și răsplata a venit. Am prins Rapidul chiar la sosire, am adunat un punct mai mult, după ce la Brașov, în penultima etapă, Ionescu și compania erau ca și campioni. Îmbrăcam pentru a patra oară consecutiv tricoul tricolor.

Și totuși, echipa națională juca fără mine. Bujor Hălmăgeanu mi-a luat locul la meciul cu Turcia (3—0) și cu Cehoslovacia (1—0). La Lisabona, însă, am fost din nou pe teren. Am avut întotdeauna «noroc» de adversari de clasă: la Yokohama-Bene, la Milano — Mazzola și toată trupa, la Lisabona — Eusebio. Din fericire, am jucat bine. Asta se întîmpla în vară...

ZEII DEVIN OAMENI

Spre toamnă a venit a doua bombă. Am căzut din nou cu Inter. Totul e proaspăt în amintirea spectatorilor. I-am bătut cu 2—1, la București, după un meci în care am scăpat ca prin farmec, în numai 90 de minute, de toată starea aceea de apăsare pe care o simțeam în fața echipelor mari. În ziua aceea, «balaurii» lui Inter, cei care dădeau «două goluri dintr-un șut», s-au transformat pe neașteptate în oameni, cu toate păcatele lor. În ziua aceea l-am văzut pe Corso lovind. Mă uitam la el și nu credeam. Corso lovind? De necrezut, dar adevărat.

Meciul s-a încheiat, cum știți, cu 2—1 pentru noi, dar am fi putut da cel puțin un al treilea gol. Ce bun ar fi fost al treilea gol! — îmi spuneam în drum spre vestiar, în timp ce Mario Corso tuna și fulgera, promițîndu-ne 10 goluri la Milano. Cu 2—1 eram tare vulnerabili. 2—1 pe San Siro, acolo unde am încasat șase.

Și — așa, am plecat la Milano, pentru meciul retur. Cu cîteva zile înainte de decolare, eram tare nervoși. Dar iată că în ajunul plecării, în vestiar, a luat cuvîntul cineva din conducerea clubului.

«Băieți, Inter e mai bun decît voi. Dar asta nu ne împiedică, să prezentăm la Milano pe cel mai bun Dinamo. Asta e tot ceea ce vă pot spune».

Pe neașteptate, toată greutatea pe care o purtam pe cap de cîteva zile a dispărut. Ne simțeam eliberați. Nu ni se trasa o sarcină pe puteri. Nu ni se cerea imposibilul. Și asta — oricît s-ar părea de ciudat — ne dădea aripi.

Meciul de pe San Siro a fost — după cum vă aduceți aminte — la un pas de suprema performanță a echipei mele. În ziua aceea, noi am fost paraleii. În ziua aceea, în minutul 65, cînd rezultatul era încă alb, iar golurile promise de Corso se încăpățînau să nu vină, l-am văzut pe Herrera alergînd după o minge, ca să o readucă în teren, cît mai repede. Zeii redeveniseră oameni, iar această transformare o provocasem noi, cu inimile noastre, cu curajul nostru, în sfîrșit, cu vorbele acelea bine cîntărite pe care le-am auzit în vestiar, acasă, înainte de plecare, și care, precizînd ceea ce era posibil, ne făceau să credem că și imposibilul devine posibil.

Apoi a venit acel 11 metri, pe care Ilie Datcu, formidabil în ziua aceea, nu l-a mai putut apăra. Eram necăjiți, dar, într-un fel, îmi venea să zîmbesc. Marele Inter se îmbrățișa nebunește pentru că a izbutit să-i înscrie un gol, lui Dinamo, în minutul 66, din 11 metri.

Spre sfîrșit, după cum vă aduceți aminte, Facchetti a înscris și golul eliminării noastre. Eram cu sufletul golit. Nu mai aveam resurse ca să-mi dau seama de valoarea acestuia. Luptasem cu toții, pînă la epuizare.

Am avut, poate, victoria în mîini. Sau, mai bine-zis, în piciorul lui Frățilă, care a ratat o ocazie frumoasă, înainte de penalti. Dar, așa e fotbalul. N-ai ce face. În orice caz, ocazia lui Frățilă n-a fost mai mare decît a lui Simoes în ultimele minute ale jocului cu Anglia, la Londra, în semifinale. Nu-mi place să vorbesc prea mult despre ocaziile ratate. Prefer să mă gîndesc la golurile viitoare. Poate că ocazia aceea ratată a fost prețul fantasticului gol înscris de Titi Frățilă pe Parc des Princes, acum o lună, împotriva Franței. Golul acela la fel de prețios, golul care a deschis drumul victoriei, un gol care mă face să-l uit pe «cel de pe San Siro» pentru că a fost golul echipei noastre naționale.

(Sfîrșitul în numărul viitor)

Sofia, 31 mai 1964. România — Bulgaria 1-
În apărarea porții noastre, cot la cot cu Dan.

CAMPIONATUL DE FOTBAL 1966 - 1967

ECHIPE DIN CATEGORIA B

A.S.A. Tg. Mureș

Rîndul de sus, de la stînga spre dreapta: **BONE** Tiberiu (antrenor), **TÎMPĂNARU** Nicolae (fundaș central, 21 de ani, 1,82 m, 74 kg), **VEGH** Ioan (înaintaș central, 30 de ani, 1,78, 68 kg), **BALASZ** Imre (fundaș c., 25 de ani, 1,73 m, 73 kg), **STĂNESCU** Sevastian (portar, 21 de ani, 1,79 m, 71 kg), **SOLYOM** Istvan (portar, 24 de ani, 1,78 m, 70 kg), **SIKO** Arpad (mijlocaș, 24 de ani, 1,71 m, 67 kg), **BARTOK** Coloman (fundaș dr., 28 de ani, 1,67 m, 62 kg), **CZAKO** Ioan (fundaș st., 23 de ani, 1,74 m, 65 kg), **FERENCZ** Ștefan (mijlocaș, 21 de ani, 1,70 m, 64 kg), **DUMITRIU** Dumitru (înaintaș central, 21 de ani, 1,76 m, 76 kg).

Rîndul de jos, aceeași ordine: **DRAGOMIR** Mihai (extrem st., 20 de ani, 1,71 m, 60 kg), **LUNGU** Constantin (extrem dr., 21 de ani, 1,71 m, 73 kg), **PAVLOVICI** Cornel (înaintaș c., 24 de ani, 1,76 m, 78 kg), **DODU** Adrian (mijlocaș, 21 de ani, 1,73 m, 74 kg), **CIUTAC** Ladislau (mijlocaș, 24 de ani, 1,65 m, 67 kg), **PUBLIC** Anton (extrem st., 29 de ani, 1,82 m, 74 kg), **LUCACI** Ede (extrem dr., 17 ani, 1,67 m, 57 kg), **SLEAM** Ioan (fundaș dr., 20 de ani, 1,68 m, 63 kg), **TOTH** Francisc (fundaș c., 24 de ani, 1,78 m, 81 kg). Lipsește din fotografie **CHERCIU** Ioan (înaintaș c., 21 de ani, 1,73 m, 74 kg).

Echipa standard: **SOLYOM—BARTOK, BALASZ, TÎMPĂNARU, CZAKO—DODU, CIUTAC—LUNGU, PAVLOVICI, DUMITRIU, DRAGOMIR.**

Echipa A.S.A. Tîrgu Mureș este caracterizată printr-un joc în viteză, cu combinații simple și treceri rapide din apărare în atac. Punctul forte îl constituie atacul.

Foto: Aurel **NEAGU**

INTERVIUL *nostru*

DUMITRIU II

„Nu voi renunța niciodată la bucuria de a juca“

Rep: Emile, lumea spune — eu nu cred deocamdată... m-am ars de citeva ori — că se vede o schimbare în jocul tău...

D: Lumea are dreptate, dar reporterii au și ei dreptate. Reporterii greșesc o singură dată: cînd cred că poți fi același în fiecare duminică...

Rep: Te rog să lași fentele și să declari aici, cu glas tare, ce se intîmplă cu tine...

D: Am un pic mai multă viteză și, de-aici, un pic mai multă pătrundere.

Rep: Lipsa lui Puiu (n.r. Ionescu) **a avut probabil...**

D: Nu e vorba numai de asta. Dar mi-am dat seama că n-o poți scoate la capăt doar cu altruismul.

Rep: Totuși, pe alocuri, continui să joci pentru tribună.

D: Aș fi tare fericit să joc pentru tribună. Ăsta ar fi lucrul cel mai frumos cu putință pentru un fotbalist... Din păcate nu e întotdeauna așa. De cele mai multe ori nu joc pentru tribună, ci pentru mine.

Rep: Vrei să spui că... în sfîrșit... dacă tribunele ar fi goale...

D: N-ar fi nici o diferență. Nu joc pentru tribuna plină. La antrenament, chiar în «miuță», cînd nu e nimeni pe margine, turbez de plăcere cînd îmi iese o fentă sau cînd, după un «1 — 2» cu Puiu, iute ca briciul, Tamango (n.r. **Răducanu**) zace lat în fața porții de... handbal, ca o foarfecă fără șurub.

Rep: Și echipa, Emile?

D: Aș putea să spun simplu că sîntem în cap, și că deci echipa nu prea pierde din asta, dar vreau să fiu cinstit. E adevărat că multe din acțiunile mele servesc în primul rînd echipei, dar se întîmplă uneori că bucuria unei faze e atît de mare, încît pierd controlul... Și totuși, în ultima vreme, cred că ați simțit... am renunțat la unele bancuri vechi.

Rep: De cînd a lipsit Puiu?

D: Nu! Ceva mai înainte. De la niște varietăți sportive, la Floreasca. În seara aceea l-am așteptat pe «Bibanu», idolul meu... Și «Bibanu» a venit cu niște chestii răsuflate. În seara aceea mi-a părut tare rău pentru el. Mi-a părut rău că n-a refuzat textul acela caraghios, care nu era de el. Din seara aceea mi-am spus și eu: «Emile, fii atent. E foarte ușor să pierzi tribuna».

Rep: Spuneai că tribuna...

D: Am spus că nu joc pentru tribună, dar n-am spus că mi-e indiferentă tribuna. Dimpotrivă... Mă întristează, însă, uneori cei care își închipuie că în fotbal poți pune frîna ca la mașină. Și nu-i înțeleg pe cei care după ce scriu mereu «Vrem spectacol! Vrem spectacol!» nu te iartă pentru că ratezi o dată de două ori sau de trei ori, cînd Pele ratează și el 3 din 5.

Rep: Ții minte faza cu Papuc?

D: Acolo am greșit. N-am vrut să ratez, fiți sigur. Dar cînd l-am văzut căzut, mi-am zis că e mai elegant să pun «latul», decît să trag ca disperatul.

Rep: Și?

D: Și! Nu voi renunța însă, niciodată la bucuria de a juca. Afară de cazul că voi afla, întretimp că fotbalul nu mai e un joc. Cînd îl văd jucînd pe Corso, îmi vine să plîng. Ce frumos e cînd mingea se răsucește în iarbă pentru că tu ai vrut asta și nu pentru că a «șters» un picior gata s-o spargă...

Rep: Vorbe frumoase, Emile... perfect potrivite pentru un interviu, dar cu «programul» ăsta de artist pur drumul nu e simplu.

D: N-aș putea spune că nu mă arde să joc în echipa națională, dar poate că nu sînt prea copt. Mă atrage parcă mai mult echipa olimpică.

Rep: De ce?

D: Poate pentru că e mai... artistică. Poate pentru că nea Bazil Marian are o mare încredere în mine. Și acest lucru e ceva formidabil pentru mine. Cînd un foarte mare jucătoar ca nea Bazil îți lasă impresia că ești cineva, nu-ți mai trebuie nimic.

Rep: Cu cine ți-ar plăcea să joci mai mult...

D: Dacă n-am să îmbătrînesc, mi-ar plăcea să joc mult de tot în echipa națională — peste doi ani — împreună cu Neagu. Sînt mai sigur de el decît de mine. În schimb, acum doi ani aș fi vrut să joc alături de Pîrcălab.

Rep: Ați jucat la Ankara.

D: Brrrr! Prea multe picioare care spărgeau mingea.

Rep: Crezi că această repulsie față de jocul dur este singura ta lipsă?

D: Nu. Pentru echipa națională îmi lipsește deocamdată disciplina tactică și... mi-ar mai trebui să joc ultimele 20 de minute ca în restul timpului. Pînă nu de mult erau 30, dar în ultima vreme am mai cîștigat 10.

Rep: Ce apărare te incomodează mai mult?

D: Craiova, la ea acasă.

Rep: În ce perioadă ai cîștigat îndemînarea tehnicii?

D: În copilărie, printre copaci, pe C.A.M. Iar apoi la pitici, la Rapid, cu antrenorul Costea, într-o echipă cu Grăjdeanu, Cimpoca, Pavlovici și Dinu.

Rep: Ce zici de Dinu?

D: Așa mic cum e, dacă ar fi avut ceva mai multă viteză, ar fi fost un vîrf teribil, pentru că are un «cap de două persoane» și se «prinde» la toate abțibildurile.

Rep: Și Puiu Ionescu?

D: PUIU e Puiu. Cînd te duci la gol cum se duce cîinele polițist la țintă nu mai ai nevoie de nimic.

Rep: Cum vezi învinse apărările aglomerate?

D: Cu «un — doi» — urile. Prin perfecționarea tehnicii.

Rep: Cum vezi duelul dintre tehnică și forță?

D: Va învinge tehnica, furînd ceva de la forță. E mai ușor să furi forță decît să furi tehnică. Tehnica, dacă n-ai furat-o în copilărie, trebuie să o aduci cu macaraua. În schimb, tehnica, cu un plus de forță, cu puțină voință, se face...

Rep: Ești convins?

D: Sută la sută. Și cred că asta e schimbarea din jocul meu, de care vorbeați la început.

Rep: Bine, Emile. Să știi, însă, că...

P.S. La ora INTERVIULUI, Dumitriu nu figura în lotul pentru Cipru, iar la închiderea ediției nu cunoșteam încă «unsprezecele» definitiv. Să sperăm că jocul cu Cipru îl va găsi pe teren și îi va infirma scepticismul.

DERBIUL...

1

2

4

5

6

**S-a vorbit mult despre derbiul RAPID-DINA
BUCUREȘTI (2—0), care pare să fi decis so
luptei pentru titlu. A fost un meci de mare tensi
cu două echipe angajate «sută la sută». Esteții fo
lului vechi l-au calificat drept un meci slab. Nu
fi de acord cu un asemenea calificativ. Așa cum pi
ra nu poate rămîne la Poussin, fotbalul nu poate
mîne la... austrieci. Coeficientul de frumusețe
fotbalului de astăzi nu mai poate fi stabilit cu șa
nul paselor doar elegante sau al preluărilor
fluente. Asprimea luptei pentru puncte, car
devenit o realitate — aș spune — mondială, e
în fond, un element obiectiv în dezvoltarea fo
lului. Lamentările după fotbalul pastoral de
dată nu pot contribui la nimic. Dimpotrivă, că
rea frumosului în plusuldevirilitate (căruia i se
pun, tot mai mult, pînă și tehnicieni puri ca Dumi
sau Nunweiller VI) înseamnă a-ți cultiva ochiul p
tru un spectacol care este — realmente în evolu
Să renunțăm, deci, la tabieturi și... bătrîneț**

Și-acum, să urmărim derbiul, așa cum l-a «văzut»
reporterul nostru PAUL ROMOSAN.

1. — Liderul apare pe teren. În față, cuplul de
Ionescu — Dumitriu, condus parcă de antrenorul Vi
Stănculescu (în mijloc).

2. — Arbitrul grec Antonios Kitsoukalis pune lucru
la punct înaintea fluierului de începere. Nelu Nunwe
pare jenat de contribuția excesivă a degetelor pentru sta
rea unui limbaj comun.

3. — A început meciul. În prim plan, trei dintre cei
buni jucători ai derbiului: Dumitriu (la balon), Iama

3

– Minutul 30. Penalti! Arbitrul grec este inflexibil. heli, resemnat, a adus mingea. Ionescu se pregătește ol.

– Șut! Bară! Suporterii feroviarilor sînt convinși că emul» care îi însoțește de 40 de ani își manifestă din uterea....

– Mingea revenită din bară ajunge din nou în picioa- ui Ionescu, care (cunoscînd regulamentul) ezită să o ind în ofsaid. Arbitrul, totuși, nu fluieră. Pericolul e rtat. Grozea (7) jubilează.

– Gol! 2—0! Demarajul lui Dumitriu pe aripa stîngă cheiat cu o pasă ideală și Năsturescu a concretizat lificultate.

— Pîrcălab, marele absent al derbiului, privește cu ciune, alături de fostul său coechipier Țîrcovnicu.

— Ion Ionescu în duel cu Dinu. Golgheterul campio- ui n-a înscris niciun gol în «derbi», ba mai mult, a și un «11 m», dar a muncit mult pentru victoria echipei iare. De altfel, acțiunea primului gol a purtat amprenta iețe a «stilului Ionescu». În sfîrșit, Dumitriu a fost it» de Ionescu!...

— Tensiunea jocului se reflectă pe chipurile dina- tilor. Antrenorii Angelo Niculescu și Traian Ionescu, vele Ene Daniel, Niculescu și Nunweiller IV urmă- contractați ineficacitatea atacului, în care lipsa lui ab a fost hotărîtoare.

— Minutul 90. Din nou bucurie în «tribuna Rapidu- Pentru a cîta oară? Se pare, însă, că de data aceasta.

7

8

9

10

11

SĂ JUCĂM CU PRESTANȚĂ!

Astăzi echipa noastră națională reia cursa Campionatului Europei.

Astăzi se reia cursa de urmărire cu «squadra azzurra». Desigur că jocul cu Cipru (după acel 5—1 de la Nicosia) nu face parte dintre jocurile grele, dar imperativul meciului trebuie să fie SERIOZITATEA. Și asta nu numai pentru că acel 2—0 obținut recent, in extremis, de echipa lui H.H., ar putea fi un semnal de alarmă.

Astăzi echipa noastră trebuie să joace cu prestanța pe care i-o conferă poziția în clasamentul grupei, înfrîngerea... neconvingătoare de la Neapole, stima presei franceze după Parc des Princes...

Un mare fotbalist spunea că jocurile cele mai grele sînt cele dinainte cîștigate. Din această categorie face parte și meciul cu echipa cipriotă, care, venită probabil să se apere, va fi mai dîrză decît acasă, cînd a încercat să atace.

Iată de ce vrem să cerem echipei noastre naționale un mare efort de concentrare încă din primul minut. În lupta împotriva diletantismului ca atitudine, jocul cu Cipru poate fi un frumos examen trecut.

În numele cititorilor săi, revista SPORT urează succes total echipei noastre naționale.

ÎN LINIE DREAPTĂ

Campionatul a intrat în linie dreaptă.

RAPID a luat un avans probabil decisiv în lupta cu urmăritorii săi. Legenda pare să se spulbere...

UNIVERSITATEA Craiova, mai generoasă ca oricînd, a cedat 3 puncte clujenilor și ieșenilor. Semn de oboseală.

STEAUA, egalată de un... rănit (Mateianu), continuă să-și caute formula.

DINAMO București, fără aportul liniei ofensive, obligă apărarea la greșeli. Nimic mai firesc.

FARUL a scăpat o mare ocazie. Lipsă de veleități? Poate...

JIUL atacă. Atacă mereu. Bravo Coidum, care a reușit să insufle echipei sale spiritul muncii fără recul.

PETROLUL, la... răscruce. Se impune un nou sondaj în marele rezervor al talentelor din regiunea Ploiești.

PROGRESUL dorește să termine în prima parte a clasamentului. Cu buna organizare a jocului său, e perfect posibil.

DINAMO Pitești dă semne de oboseală. Poate «Cupa Tîrgurilor», poate turneele. Hai Piteștiul!

STEAGUL ROȘU. Vă mulțumesc pentru ascensiune. Mai aveți 5 puncte pentru împlinirea acelui «hazardat» pronostic al nostru.

U.T.A. speră într-un nou an în categoria «A». Bătălia e pe muche de cuțit, dar arădenii au o îndelungată experiență.

UNIVERSITATEA Cluj a mai pierdut un punct. Ciudată epuizare a resurselor nervoase!

POLITEHNICA nu se dă bătută. În continuare, nimic nu e pierdut.

C.S.M.S. — idem. Trei echipe studențești în luptă cu U.T.A. Ca pe puntea Meduzei...

ÎN FOTOGRAFII:

1. STEAUA—PROGRESUL 2—2. Voinea deschide scorul. (Foto: Paul ROMOȘAN).
2. JIUL—DINAMO PITEȘTI 4—0. Martinovici ia un nou start atletic urmărit de David (Foto: AUREL DULA).

Paginile de fotbal:
IOAN CHIRILĂ

ANDRÉ DARRIGADE ÎL FELICITĂ PE ȘTEFAN SUCIU...

La 26 februarie, ȘTEFAN SUCIU *a împlinit 20 de ani. Ana, soția cantonierului Gheorghe Suciu, a pregătit feciorului o tortă cît roata... primei biciclete încălecată de sărbători. În jurul mesei, părinții, împreună cu Zoltan, Gheorghe și Andrei, ceilalți trei flăcăi de la cantonul nr. 22 — Rîșnov, au ciocnit un pahar de vin, au cîntat «Mulți ani trăiască», iar Ștefan, conform unei tradiții de familie, a tăiat torta.*

Cu paharul în mînă, bătrînul cantonier a ținut să spună cîteva cuvinte: «Ștefane, ai fost un copil bun și așa vreau să rămîi. Fii modest și poartă-te astfel încît să fim mîndri de tine».

De frumoasa aniversare de la canton, Ștefan și-a adus aminte într-un moment critic pentru el. Era în etapa a doua, Merignac — La Teste, a turului regiunii Bordeaux. Într-un grup de 8 cicliști, fugiți din pluton după aproximativ 20 km de la Merignac, Suciu și, alături de el, Grigore, luptau din răsputeri să facă față hărțuielilor continui ale francezilor Catiau, Bidart, Raymond, care, acum, la numai 5 km de capătul etapei, încercau totul pentru a-i pierde, din trena dusă infernal, pe românii a căror tenacitate le cam spulbera speranțele într-o victorie la La Teste. Prins în jocul «de-a hărțuiala», Suciu, secondat de Grigore și de belgianul Stassin, trece la conducerea micului grup. Cu capul în piept, aplecat aproape la orizontal deasupra ghidonului, Ștefan apasă vîrtos pe pedale, de-i face pe urmăritori să se ridice din șa. «În acele momente mi-a apărut în fața tata la aniversarea mea de la canton — *ne spune Suciu.* În urechi îmi răsunau ultimele lui cuvinte de de toast: ...să fim mîndri de tine... să fim mîndri de tine!».

Cu forțe sportite, Suciu a controlat ultimii kilometri ai etapei, iar cu 500 m înaintea sosirii, a sprintat irezistibil și... locul I în localitatea La Teste. De la acest sfîrșit de etapă, Suciu are amintiri dintre cele mai plăcute. Prima ...fața primarului, «nespus de frumoasă», care i-a înmînat buchetul de flori al învingătorului și l-a sărutat. O alta, felicitarea călduroasă a fostului campion mondial profesionist și învingător în 22 de etape ale Turului Franței, André Darrigade...

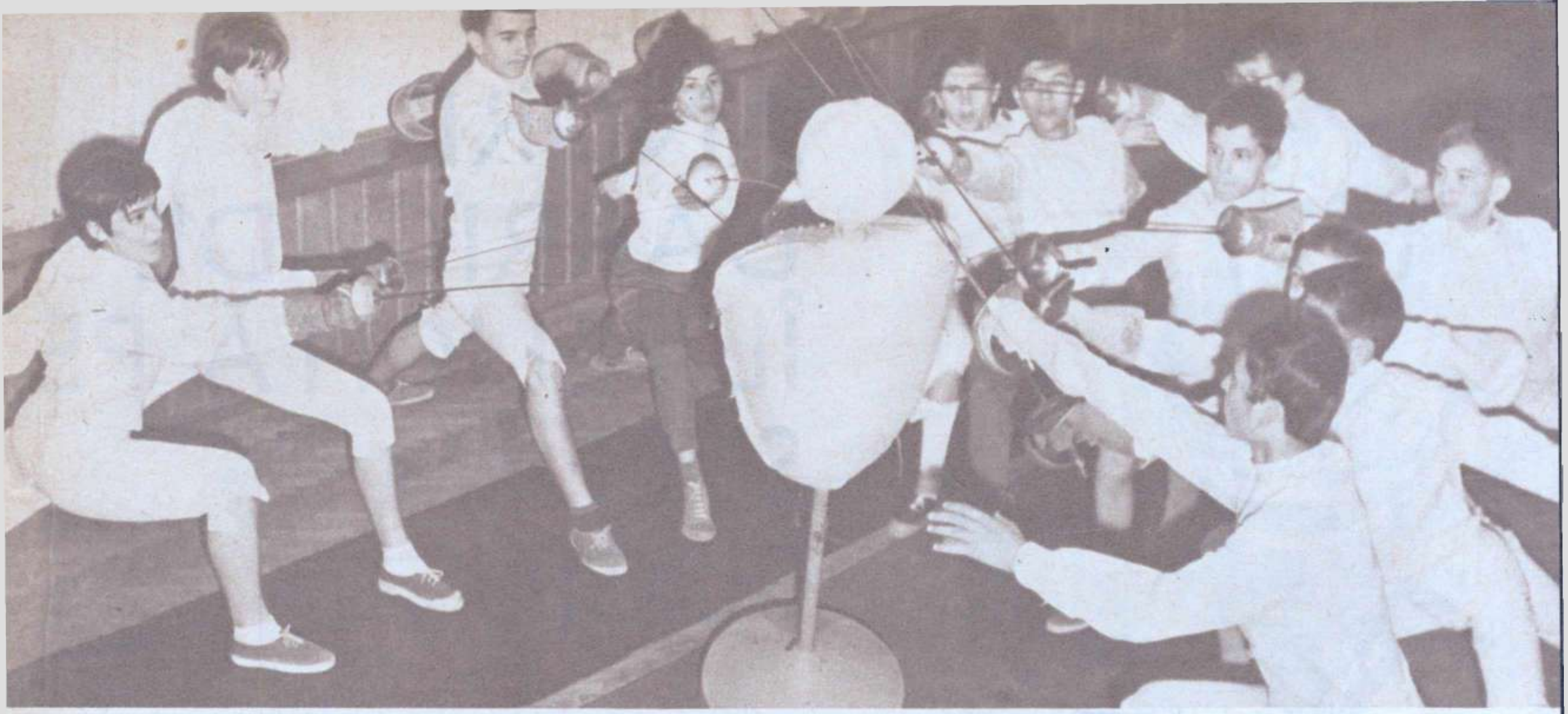
O dată cu prima sa cursă de seniorat sportiv, multiplul nostru campion republican de juniori a adăugat în palmaresul său un loc 3, deosebit de prețios, cucerit în clasamentul general al cursei din Bordeaux. Și tot la această cursă: premiul I oferit de Ministerul tineretului și sportului din Franța pentru cel mai combativ concurent din caravană și premiul orașului Bordeaux pentru cel mai bine clasat dintre cicliștii străini. Cum se vede, în seniorat Suciu a pășit cu dreptul.

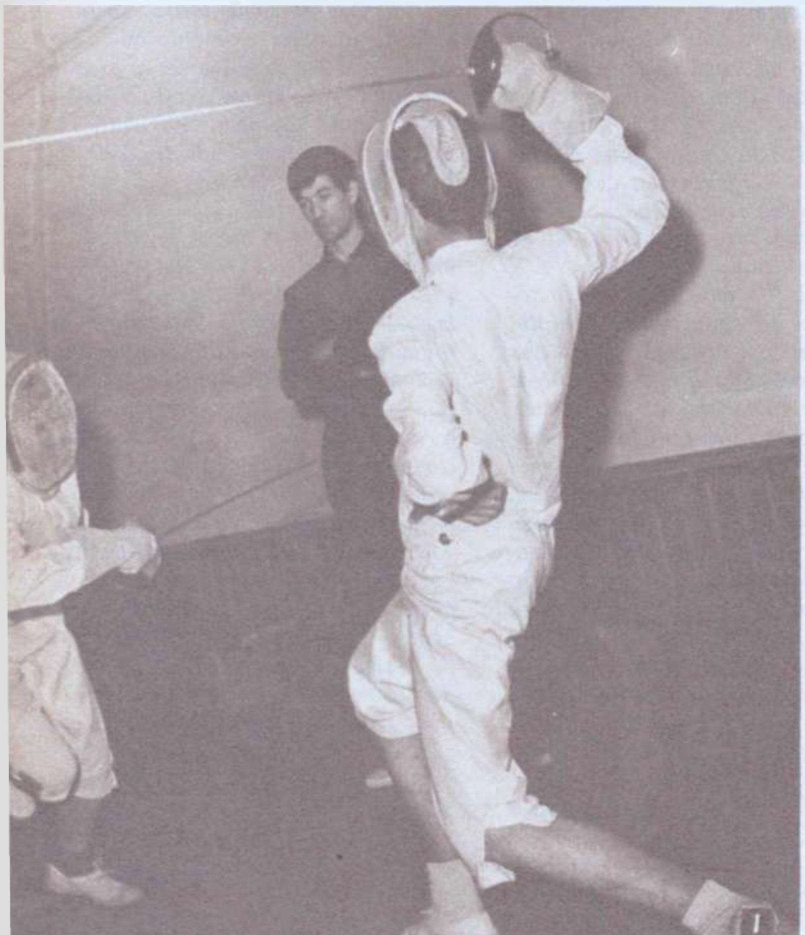
G. STEFĂNESCU

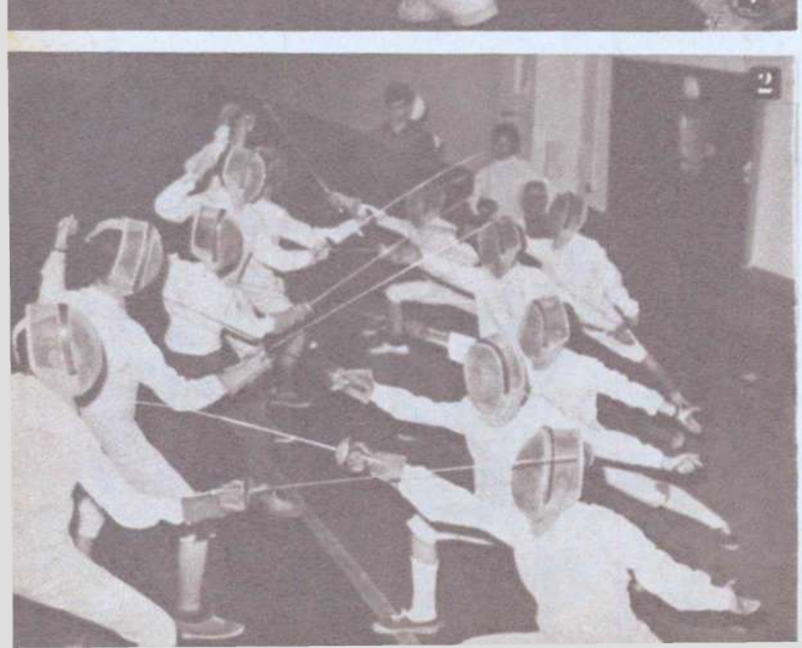
ZIUA BUNĂ SE CUNOAȘTE DE DIMINEAȚĂ

În ciclism, valabilitatea acestui proverb a fost demonstrată recent de Ștefan Suciu. După debutul său promițător — la Bordeaux — în noua-i calitate de ciclist senior, o dată reîntors în țară s-a dovedit principalul animator al primelor două curse la care a fost prezent întregul pluton al fruntașilor sportului nostru cu pedale. Avînd în vedere ultimele sale evoluții, acest talentat rutier, elev al antrenorului Martie Ștefănescu, merită să intre în atenția selecționerilor pentru apropiata mare competiție:

Pe urmele ...viitorilor campioni

Am vrut să vedem în ce măsură scrima românească își are asigurat **«schimbul de mîine»**, care să ducă mai departe ștafeta succeselor generației mature. De aceea, am făcut un sondaj într-o sală bucureșteană, acolo unde pulsează viața secției de scrimă a Școlii sportive nr. 1.

Micii scrimeri, băieți și fete, în costume albe, își desfășoară antrenamentul cu multă seriozitate și cea mai deplină ordine. L-am întrebat pe prof. **CORNEL PELMUȘ** dacă este mulțumit de progresele tinerei secții pe care o conduce.

— **Cu toate că lucrez cu acești copii de un timp scurt (doi ani și jumătate) sînt pe deplin mulțumit de progresele lor. Să nu uităm că sînt foarte mici (12—14 ani) și acest sport cere mulți ani de desăvîrșire. Deci condiția unui progres pare asigurată.**

— Ați constatat acest progres al elevilor cu prilejul vreunor competiții?

— **Da, deși cam devreme pentru unii dintre ei, am participat la toate competițiile care au avut loc în ultimul timp: cupe, campionate de juniori și chiar de seniori. Unii dintre elevii mei au ocupat locuri bune cum ar fi: Radu Florica, locul I în «Cupa de toamnă», Mihail Rene, locul III în «Cupa Unirii», Elisabeta Doară, locul II în campionatul Capitalei, Ioniță Ștefan, locul I în «Cupa Ș.S.E. 1», echipa floretă fete, locul I în «Cupa 8 Martie» și locul III pe echipe în campionatul Capitalei.**

— Pe ce puneți bază în pregătirea elevilor dv.?

— **În primul rînd trebuie să știți că elevii mei nu fac numai scrimă. Am pus bază de la început pe pregătirea fizică multilaterală, care condiționează în mare măsură formarea deprinderilor tehnice ale viitorului scrimer. Cînd primesc un elev nou trebuie întîi să-l învăț să alerge și numai după aceea să-l învăț primele elemente din scrimă. Caut mereu mijloace de pregătire fizică accesibile vîrstei fiecăruia, care să-i dezvolte îndemînarea, mobilitatea și viteza, calități de bază pentru un scrimer.**

— Acum, o ultimă întrebare: ce perspective întrevedeți micii dv. pepiniere?

— **Sper ca prin muncă și perseverență, cel puțin unii dintre elevii mei să ajungă campioni...**

I-am mulțumit lui Cornel Pelmuș pentru lucrurile interesante pe care ni le-a spus și mai ales pentru faptul că ne-a dezvăluit o parte din micile sale «secrete», dorindu-i succes în realizarea frumoaselor obiective pe care și le-a propus.

Iar acum să-l lăsăm să-și continue antrenamentul, care este atît de prețios elevilor săi. Am plecat de la sala de scrimă cu convingerea că noua generație de scrimeri nu va dezminți așteptările maestrului sportiv Cornel Pelmuș și-i va răsplăti din plin, și cît de curînd, eforturile.

Rodica VIȘAN

ÎN FOTOGRAFII:

1. O reușită plecare în fleșă care demonstrează frumusețea sportului cu arme albe...

2. «Contre» — exercițiu eficace, efectuat în colectiv, sub îndrumarea

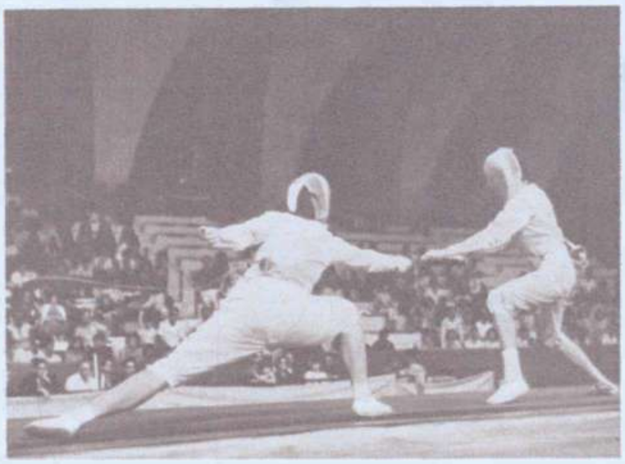

HAVANA 1967

LA SCRIMĂ TREI MEDALII DE AUR ȘI O EXCELENTĂ PROPAGANDĂ PENTRU SPORTUL ROMÂNESC

În mijlocul lunii martie ateriza pe aeroportul central din Havana prima delegație de scrimeri români invitată în Cuba populară. Erau patru tineri dintre cei mai reprezentativi — floretiștii Marina Stanca și Atila Csipler, spadasinul Ion Sepeșiu și sabrerul Octavian Vintilă. Prilejul acestei invitații? Întrecerile internaționale din cadrul memorialului «Ramon Fonst». La concurs urmau să participe și sportivi din alte țări europene, printre care Polonia, Suedia, R.D. Germană, Bulgaria etc. Memorialul era însă adresat, în principal, scrimerilor din țările Americii Centrale, care, de altfel, au și reprezentat numărul cel mai mare de invitați.

Desfășurate în condiții optime, în sala de sport din parcul «José Martí», întrecerile au prilejuit un succes net al reprezentanților României. Bilanțul: trei medalii de aur (Marina Stanca, Ion Sepeșiu și Octavian Vintilă) și o medalie de bronz (Atila Csipler). Presa și radioul din capitala Cubei au subliniat valoarea ridicată a scrimerilor români, faptul că ei s-au comportat ca exponenți ai uneia dintre cele mai cunoscute și apreciate școli de scrimă din lume.

Unul dintre cele mai apreciate asalturi în întrecerea floretistelor. MARINA STANCA — MARGRIT DIRNHOFER.

Impresia cea mai bună a lăsat-o Marina Stanca. Fruntașă în floretă feminină de la noi și titulară în echipa României, tînăra noastră sportivă a reușit să se impună, întrecînd adversare redutabile ca Kestrin Palm, campioana mondială de tineret de anul trecut, la Viena, Margrit Dirnhofer, campioana R.D. Germane și una dintre cele mai bune floretiste de pe continentul nostru și Pilar Roldan, campioana Mexicului și cea mai valoroasă dintre floretistele Americii Centrale. «Româncа Marina Stanca a făcut o veritabilă demonstrație de măiestrie — remarca Severo Nieto în ziarul «El Mundo» — și o excelentă propagandă pentru scrimă, pentru acest sport olimpic atît de apreciat».

În termeni la fel de elogioși este descrisă și comportarea spadasinului Ion Sepeșiu. Autorul articolului din ziarul «Juventud Rebelde», Milagros Gonzales, îl apreciază pe Sepeșiu, cîștigătorul probei drept «unul dintre reprezentanții cei mai străluciți ai scrimei românești» și conchide că cu asemenea sportivi nu este de mirare că acest sport se bucură pretutindeni de multă prețuire.

Proba de sabie, prezentată de Luiz Garrido tot în «El Mundo», a fost dominată, de asemenea, de un sportiv român, Octavian Vintilă. Autorul a ținut să sublinieze calitățile lui Vintilă — combativitate, tehnică și orientare, cu care a și reușit să termine victorios, înaintea reputatului Horst Domke și a unei speranțe a scrimei cubaneze, Enrique Penabella.

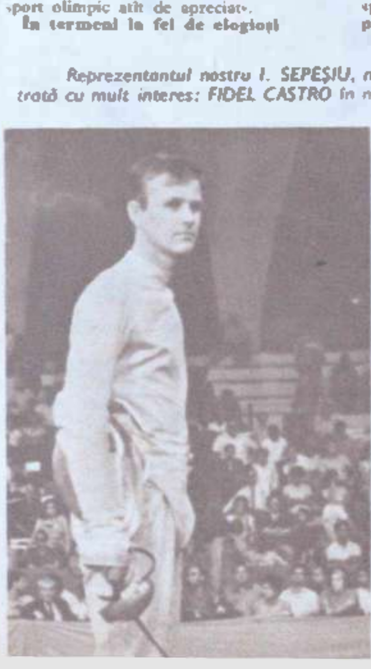
Oficialitățile din Havana, la rîndul lor, au înconjurat pe sportivii noștri cu multă simpatie, le-au oferit posibilitatea de a vizita orașul, cu frumusețile lui cele mai reprezentative: școli și instituții de învățămînt, casa scriitorului Hemingway, Capitoliul, Institutul de teatru etc. Scrimerii români au fost prezenți la numeroase spectacole ale unor ansambluri folclorice ca și la altele cu caracter sportiv.

«Gazdele cubaneze au făcut totul pentru a ne simți cît mai bine, ne-a declarat la înapoiere antrenorul Angelo Pelegrini, care a condus delegația țării noastre, exprimîndu-și bucuria pentru demonstrația de scrimă făcută de sportivii români, precum și nădejdea de a mai primi scrimeri din România prietenă».

Toate aceste considerente ne duc la concluzia că participarea scrimerilor noștri la turneul internațional de la Havana a constituit o excelentă propagandă pentru scrimă, ca și, în general, pentru sportul românesc.

Tiberiu STAMA

Reprezentantul nostru I. SEPEȘIU, medaliat cu aur în proba de spadă (stînga). O fotografie care va fi păstrată cu mult interes: FIDEL CASTRO în mijlocul delegației scrimerilor români...

POȘTA REDACȚIEI

ION GÎDEA — satul Dobrogostea. Am transmis fotbaliștilor noștri felicitările dv. pentru victoria obținută în fața reprezentativei Franței. În privința abonamentului la revista noastră, factorul poștal care v-a dat lămuriri are dreptate: termenul cel mai scurt pentru care vă puteți abona este **de 3 luni. Nu se fac abonamente pentru o singură lună.**

GEORGETA CĂLIN — București. Iată care au fost formațiile reprezentativei de fotbal a României în meciurile amintite. **În partida cu Polonia (1—1) din 2 iunie 1963:** Datcu — Greavu, Ivan — P. Emil, Nunweiller III, Koszka — Pîrcălab, Varga, Pavlovici, Constantin, Haidu. **În meciul cu Mexic (3—1) din 11 octombrie 1964:** Datcu — Greavu, Nunweiller III, Dan Coe, Hălmăgeanu — P. Emil, Koszka — Pîrcălab, Constantin, Ionescu, Creiniceanu. **În întîlnirea cu Iran (1—0) din 15 octombrie 1964:** Andrei — Greavu, Nunweiller III, Petescu, Ivan — Pavlovici, Koszka — Sorin Avram, Constantin, Ionescu, Creiniceanu.

ERNEST ANDONE — București. În meciul pe care Italia l-a susținut la 22 martie la Nicosia cu reprezentativa Ciprului, în campionatul Europei, rezultatul a fost favorabil «azzurrilor»: 2—0. De reținut că italienii au obținut victoria mai greu decît arată scorul. În min. 75 rezultatul era 0—0. Au înscris Domenghini (min. 76) și Facchetti (min. 88). Iată formația învingătorilor: Sarti — Burgnich, Facchetti — Lodetti, Guarneri, Picchi — Domenghini, Rivera, Cappellini, Juliano, Corso.

LENUȚA GAFENCU — Suceava. Revedeți colecția. Echipa Chimia Suceava, pe care o simpatizați atît de mult, a fost prezentată în paginile noastre de fotbal. Mai precis, căutați în nr. 3/1967 din luna februarie.

ION DRĂGUINEA — Brăila. 1) La Jocurile Olimpice de la Tokio, nu americanul Ralph Boston a cîștigat medalia de aur la «lungime», ci englezul Lynn Davies, care a sărit 8,07 m. Boston s-a clasat pe locul doi cu 8,03 m. 2) La aceeași ediție a J.O., proba de ștafetă 4x100 m femei a fost cîștigată de echipa Poloniei cu 43,6 (Ciepla, Kirszenstein, Gorecka, Kłobukowska).

GHEORGHE TEODORESCU — comuna Vidra. Nu ați jucat niciodată fotbal, dar vă place foarte mult acest sport. Pînă aici, toate bune. Dar, după cîte am înțeles, dv. doriți să deveniți... antrenor sau arbitru. În această situație lucrurile se complică. Pentru profesia de antrenor sau funcția de arbitru nu vîrsta sau studiile, cum credeți dv. sînt esențiale, ci cunoștințele teoretice și practice despre fotbal. Dacă considerați că aveți aceste cunoștințe, prezentați-vă la examen. În caz de reușită scrieți-ne și nouă. Am dori să vă felicităm....

VASILE CIUCUREANU — Galați. Iată situația echipelor Steaua și Siderurgistul în clasamentul final al campionatul republican de fotbal, ediția 1965—66:

12.	Steaua	26	6	10	10	34—30	22
14.	Siderurgistul	26	7	6	13	41—55	20

După cum se poate vedea, diferența între cele două formații a fost doar de două puncte, dar consecințele mult mai neplăcute pentru Siderurgistul.

LEONARDO ZELEȘ — Buzău. Amănuntele dorite despre fotbaliștii clubului sportiv Petrolul le puteți afla scriindu-le chiar lor pe adresa: C.S. Petrolul, str. Stadionului nr. 23, Ploiești.

DANA SPĂTARU — Vaslui, str. Gh. Racoviță nr. 54 și **DIDINA ALMĂȘANU — Tg. Neamț,** Satu-Nou, str. «B» nr. 43, doresc să facă schimb de fotografii și vederi pe temă sportivă cu tineri din întreaga țară.

MAGAZIN sportiv

UNDE-I MINGEA?

Iată întrebarea pe care ne-a adresat-o studentul MIKLOS ADAM din Brașov, trimițîndu-ne această imagine. După cum puteți observa, răspunsul nu-i prea ușor de dat. Cei opt fotbaliști, angajați în lupta pentru balonul dispărut, privesc în direcții diferite. Poate reușiți dumneavoastră să descoperiți unde s-a furișat năstrușnicul obiect de joc...

TUȘ!

Primele fire de iarbă și primele raze de soare mai puternice i-au determinat pînă și pe cei mai mici sportivi să iasă în aer liber. O pătură, doi concurenți voinici și ambițioși, un arbitru imparțial, doi spectatori și concursul de lupte e gata. Martoră a seriozității întrecerii este fotografia de față. Protagoniștii sînt deocamdată, anonimi. Despre isprăvile lor sportive din anii viitori vom afla, poate, tot de la fotoreporter, corespondentul nostru Stefan Constantin din Ploiești

MASORUL LIDERILOR

Foarte puțini dintre numeroșii suporteri ai echipei Rapid îl cunosc pe nea Gică Oargă în ciuda faptului că prin mîna lui trec toți jucătorii rapidiști, începînd cu Răducanu și terminînd cu Dumitriu și Ionescu. Gheorghe Oargă, pe vremuri și el jucător de fotbal, este acum masorul «răsfățaților» din Giulești. Iată-l, după ce a strîns mingile de la «încălzire», așteptînd un nou meci și, bine înțeles, o nouă victorie a echipei sale.

MAI ÎN GLUMĂ, MAI ÎN SERIOS

Micromotive sportive

- La mini-baschet se ratează... copilărește.
- Față de bazinele acoperite, Snagovu-i apă de... ploaie.
- De ce n-o fi și mini-tir, că doar aici sînt și... puști.
- Polo este un handbal care a intrat la... apă.
- Există handbal în... 8? Da, cînd arbitrul favorizează una din echipe...
- La mini-baschet, coșurile sînt... coșulețe?
- Există caiac... ca-Noe?
- Apa trece... recordurile rămîn.
- Padele-pagae: extremele canotorilor.
- Record: unul care merită permanent... bătaie.
- În Deltă numai «Sfîntul Gheorghe» nu face canotaj.
- Învinșii la polo ies din apă... plouați.
- Vrabia mălai visează și... învinșii revanșa.
- Te poți îneca și pe uscat? Da, cu un măr, cu o pară...
- Water-Polo e frate cu Marco Polo?
- Bărcile: coechipierii... canotorilor.

Titi GHEORGHIU-Vaslui

TUDOR GEORGE-sportiv și poet

Autoportret

•

Tudor Georgescu, jucătorul de rugbi de acum 10—15 ani, dar, mai ales, descoperitorul de talente și finul șlefuitor al acestora — din al căror noian, pare-se, inepuizabilul Wusek a fost achiziția nr. 1, fiind cel mai reprezentativ produs al său — este una și aceeași persoană cu poetul Tudor George. Desigur, prietenii și cunoscuții — majoritatea sportivi și iubitori ai sportului — știu despre aceasta.

Tudor George a început să plămădească stihuri încă din vremea junioratului. Pe atunci chiar, unele încercări i s-au și publicat. De cîțiva ani însă, strunindu-și și mai bine lira, el a dat cîteva apariții apreciate și de cititori, și de critica literară. George iubește și cultivă versul bun, îl pregătește cu migală, îi acordă multă vioiciune și spontaneitate — mergînd uneori pînă la exploziv — făcîndu-l totodată să fie cît mai inteligibil. Ca și odinioară, el pune aceeași ardoare ce a consacrat-o sportului activ și de depistare. Mai este, apoi, la acest sportiv și poet, demn de reținut și faptul că din vastul cîmp de activitate și succese ale «momentului sportiv» (vechi și prezent), el se inspiră destul de asiduu, transpunînd adesea, cu limpezime și mărturisit atașament, consistente secvențe, subtil versificate. De regulă, Tudor George găsește loc în a așterne, cu totul și cu totul voluntar, și cîte ceva din sport sau comun acestuia. Și nu sub formă de poantă.

Strădania manifestată de el în poezie pe parcursul atîtor ani i-a adus — pe lîngă cuvenita consacrare — și aprecierea juriului care i-a decernat Premiul II (Premiul I nu s-a acordat). Este vorba de prezentarea unor versuri de-ale lui din proiectatul ciclu «Trofee», în cadrul Concursului de poezii cu tematică sportivă instituit nu de mult de Consiliul General al UCFS, la care au participat numeroși versificatori.

Continuîndu-și neabătut vocația pentru această «una» din cele două mari pasiuni ale sale, T. George a făcut să apară, de curînd, «VEVERIȚA de FOC». Abia trecînd de pragul deplinei sale maturități, gîndirea și forța sa creatoare fac un apreciabil salt calitativ. Și cantitativ, fiindcă, de astă dată, lucrarea poetului-sportiv sau, nu știu cum să-i mai zic, sportivului-poet, în proporțiile de la care pleacă întru reușită, pe spinosul ogor al literelor române, un autentic volum. Cu aceasta, începe, negreșit, să se contureze din ce în ce mai mult aria prestigioasă și profilul scriitorului. O sumară incursiune prin cuprinsul cărții (un amănunt în plus: ilustrațiile sînt datorate tot autorului) ne-a dezvăluit, cu satisfacție, și unele «aluzii sportive» — nu tocmai vagi deși au fost așternute în fugă. Ele ne-au reținut deci atenția pentru naturalețea cu care au fost expuse. «Veverița de foc» este un epos în adevăratul înțeles al cuvîntului: povestire și epopee. De aceea, o recomandăm cu căldură cititorilor noștri.

Iar simpaticului «Ahoe» — un sincer bravo! și la mai mare!

- gh. ran. -

ÎNAINTE DE CONCURS

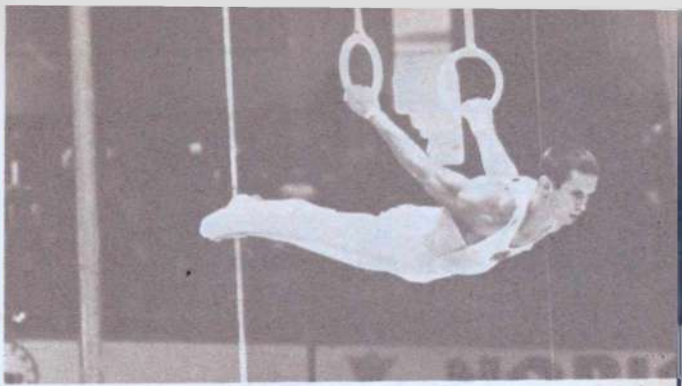
Pînă la începerea întrecerilor mai sînt doar cîteva minute. Cei doi biatloniști, reprezentantul nostru Nicolae Bărbășescu (stînga) și sportivul german Egon Schnabel, consultă cronometrul. Le-a mai rămas puțin timp, în care fac un schimb prietenesc de păreri asupra concursului. Apoi se va dezlănțui neîmpăcata rivalitate sportivă. Dar, indiferent cine va fi învingător, după întreceri prietenia dintre cei doi va fi tot atît de trainică. La baza acestei prietenii stă SPORTUL!

GIGANȚII

În numărul trecut al revistei noastre, la rubrica «De pretutindeni», aminteam de posibilitatea unui meci pentru titlul mondial de box la toate categoriile între campionul Cassius Clay și baschetbalistul american Wilt Chamberlain. Între timp, o primă întîlnire (oratorică) între cei doi a și avut loc într-unul dintre studiourile televiziunii americane. Clay a declarat cu acest prilej că este de acord să boxeze cu gigantul din Philadelphia, care a primit de curînd titlul de cel mai bun baschetbalist din liga profesionistă americană.

Iată, în stînga, o primă fază, de data aceasta pașnică, din meciul celor doi giganți: Cassius Clay (1,90 m) și Wilt Chamberlain (2,19 m).

LA 22 DE ANI

Iată-l pe gimnastul sovietic MIHAIL VORONIN, maestrul internațional de necontestat al «inelelor». Supercampionul sovietic are un palmares de-a dreptul impresionant. La C.M. de la Dortmund (1966): campion mondial absolut, *campion mondial la «inele», locul II la «cal» și «paralele»; la «europenele» de la Tampere (1967):* campion european absolut, *campion european la «inele», «paralele» și «cal». Și toate aceste succese la numai 22 de ani!*

TEZAUR

Zeci și zeci de cupe, una mai frumoasă decît alta, și toate pline de amintiri. Acesta este tezaurul sportiv al cunoscutei schioare franceze **MARIELLE GOITSCHEL**, pe care o vedem în fotografie. În timpul liber Marielle golește amintirile din cîte o cupă, retrăind astfel momentele pasionante din cursele ei victorioase și, totodată, «montîndu-se» pentru cele viitoare. Sîntem siguri că dacă acestei autentice comori sportive a Mariellei i s-ar adăuga nu mai puțin bogata colecție de cupe a surorii sale, Christine, s-ar putea organiza un adevărat muzeu ale cărui exponate ar vorbi despre o bună parte din istoria schiului feminin francez din ultimii ani.

MANUEL AL II-lea AL SPANIEI...

Un nou «Manuel» a apărut în tenisul spaniol. După Manuel Santana, reprezentantul cel mai autorizat al peninsularilor în arena mondială a tenisului, iată-l pe tînărul Manuel Orrantes (în fotografie), urcînd cu dezinvoltură treptele consacrării în «sportul alb». Dovada calităților sale a făcut-o recent în turneul de la Miami Beach (SUA) unde a cîștigat proba rezervată juniorilor, întrecîndu-l în finală pe francezul Goven, alt nume nou în tenisul mondial. Să mai adăugăm un amănunt... neplăcut pentru noi. Orrantes numără o victorie și asupra lui Țiriac (care însă l-a învins pe Santana!). Motiv în plus pentru campionul nostru să pregătească o cît mai grabnică revanșă!

„SECRETUL" JAPONEZILOR

Înaintea fiecărui joc, hocheiștii japonezi participanți la «mondialele» din Austria puteau fi văzuți în această formație. S-a crezut la început că astfel ei stabilesc în secret tactica de joc. Adevărul era, însă, altul: înainte de a începe meciul, ei făceau o scurtă rugăciune. După cum se știe, japonezii au ocupat locul I în grupa «C». Noi credem că această victorie s-a datorat îndeosebi jocului lor bun și mai puțin rugăciunilor...

GEST SPORTIV

Spectatorii care au asistat la sosirea din cursa de 10 000 m desfășurată la Noumea (Noua Caledonie) cu prilejul Jocurilor Pacificului de Sud, au fost martorii unui fapt impresionant. Învingătorul cursei, caledonianul Morgan (în dreapta), după ce a trecut linia de sosire, s-a întors pentru a-l ajuta să termine întrecerea pe atletul Saututu (Fiji), extenuat de duritatea probei. Trebuie să recunoaștem — un gest cu adevărat sportiv.

FĂRĂ CUVINTE

CÎND FOȘTII ATLEȚI..

...revin după zeci de ani la prima lor pasiune, fotoreporterii nu scapă prilejul, iar noi avem plăcerea să vedem o asemenea imagine. Alergătorul din fotografie se numește Burin Des Roziers și, după cum se poate observa, cei 53 de ani ai săi nu l-au putut împiedica să alerge la tradiționalul cros organizat de ziarul parizian «Le Figaro». Fără îndoială, a participa la o asemenea vîrstă la o întrecere atît de dificilă cum este crosul înseamnă a primi cel mai valabil certificat de sănătate și... tinerețe.

DOUĂ PRIETENE

Cunoscutele schioare franceze Isabelle Mir și Florence Steurer sînt prietene foarte bune. Ori de cîte ori se întîlnesc la concursuri, ele își petrec mai tot timpul împreună. Nici chiar întîmplările neprevăzute din timpul întrecerilor nu le pot despărți cu una cu două. De exemplu, la Concursul internațional de la Grindelwald amîndouă au participat la proba de coborîre și la «sosire» au venit una lîngă alta, ocupînd locurile doi-trei. Iată-le, tot împreună, într-un moment de odihnă: Isabelle

MICA ENCICLOPEDIE SPORT

Recordurile Canalului Mînecii

În luna august a anului 1815, soldatul francez Jean-Marie Saletti, luat prizonier de armatele engleze în timpul războaielor napoleoniene, evadează din lagărul de la Dover și trece înot Canalul Mînecii în Franța, ajungînd cu bine la Boulogne. Aceasta a fost prima traversare înot a Canalului Mînecii consemnată de istorie.

După exact 60 de ani, la 27 august 1875, căpitanul unui vas de pasageri englez, Matthew Webb, în vîrstă de 27 ani, devine primul sportiv care parcurge **Canalul** înot între Dover și Calais în 21 ore și 45 minute, stabilind astfel și primul record al distanței. Prima lui tentativă făcută cu două săptămîni înainte dăduse greș. Din cauza mării agitate, Webb se văzu nevoit să abandoneze după 6 ore și 49 minute. Curajosul pionier al înotului pe distanțe lungi avea să-și piardă viața opt ani mai tîrziu, în iulie 1883, într-o încercare nereușită de a trece înot cascada Niagarei.

Această primă traversare a stîrnit interesul sportivilor. În următorii 36 ani au loc 73 tentative de trecere înot a **Canalului**, toate soldate însă cu eșecuri. Tocmai în septembrie 1911 englezul T.W. Burgess reușește o nouă trecere în 22 ore și 30 minute, după ce eșuase de 11 ori consecutiv.

Primul război mondial întrerupe aceste curse, dar în 1923 americanul Henry Sullivan trece **Canalul** în 26 ore și 50 minute, devenind astfel deținătorul celui mai slab timp realizat vreodată pe această distanță. La numai șase zile după Sullivan, italianul Enrico Tiraboschi devine primul sportiv care trece **Canalul** în sens invers, pornind din Franța. Timpul realizat, 16 ore și 23 minute, avea să confirme ulterior ipoteza că este mult mai ușor să înoți din Franța în Anglia decît în sens invers. Acest lucru se datorează curenților marini.

De la prima trecere a Canalului Mînecii de către Webb și pînă astăzi, au avut loc 860 tentative, din care doar 122 încununate de succes. Din Anglia în Franța, **Canalul** a fost trecut de 27 ori, iar din Franța în Anglia de 95 ori. Victoriile au fost împărțite între sportivi din 24 țări. Americanca Gertrude Ederle a fost prima femeie care în anul 1926 a trecut **Canalul** din Franța în Anglia în 14 ore și 39 minute. Compatrioata ei Florence Chadwick a fost prima femeie care a înotat în 1951 din Anglia în Franța în 16 ore și 19 minute. În 40 de ani (1926—1966) Canalul Mînecii a fost trecut de 21 femei.

Recordurile **Canalului** din Anglia înspre Franța sînt deținute de danezul Helge Jensen la bărbați, cu 10 ore 23 minute (1961), iar la femei de compatrioata sa Greta Andresen cu 13 ore și 40 minute în 1964. Barry Watson (Marea Britanie) cu 9 ore și 35 minute (1964) deține recordul la bărbați pe ruta inversă, iar la femei tot Greta Andresen cu 11 ore și 1 minut în 1958.

Antonio Abertondo din Argentina, în vîrstă de 42 ani, a fost primul care în septembrie 1961, pornind din Anglia, a străbătut Canalul Mînecii dus-întors în 43 ore și 10 minute. Recordul acestui adevărat maraton nautic îl deține americanul Ted Eriksen, un chimist din Chicago, în vîrstă de 37 ani, care în septembrie 1965 a acoperit cele aproape 55 mile marine în 30 ore și 3 minute.

Cei mai tineri «cuceritori» ai **Canalului** sînt englezul Philip Gollop, care a înotat din Anglia în Franța în 14 ore 31 minute, în 1965, la vîrsta de 16 ani. Americanca Leonore Modell avea numai 14 ani cînd, în 1964, a înotat între Calais și Dover în 15 ore 27 minute.

Recordul de concurenți l-a înregistrat anul 1966 cînd un număr de 54 sportivi din 9 țări au reușit performanța trecerii **Canalului**. Timpurile realizate însă nu au adus nici un fel de îmbunătățiri recordurilor existente. Recordul de participări individuale l-a avut pakistanezul Brojen Das, care, între anii 1958—1961, a trecut de șase ori înot Canalul Mînecii, iar la femei, daneza Greta Andresen cu același număr între anii 1957—1965.

În 1927, doctorița Dorothy Logan a susținut că ar fi trecut **Canalul** înot în 13 ore și 10 minute și că ar fi stabilit astfel și un nou record. Ea a primit chiar un premiu în valoare de 1000 lire sterline pentru această performanță, dar ulterior s-a dovedit că era o impostoare. Date fiind și alte cazuri, s-a constituit la Londra în 1927 **Asociația de Natație a Canalului**, care organizează în fiecare an între iunie și septembrie concursurile de înot respective, conform unui regulament care prevede, printre altele, obligativitatea însoțirii concurenților de către unul sau mai multe vase, dotate cu tot ce este necesar unui astfel de concurs.

În iulie 1962, Canalul Mînecii a fost trecut pentru prima dată prin înot subacvatic de către scafandrul american Fred Baltasare în 18 ore și 1 minut. Numai 17 zile mai tîrziu, scafandrul englez Simon Paterson a stabilit recordul subacvatic al **Canalului** cu 14 ore 50 minute.

În momentul de față, **Asociația de Natație a Canalului**, împreună cu Federația de Natație din Marea Britanie se preocupă de organizarea unor competiții internaționale regulate, dotate cu premii.

Radu HERBAY

BOB SEAGREN (S.U.A.) cel mai valoros săritor cu prăjina actual. În acest sezon, a reușit mai multe recorduri mondiale pe teren acoperit, iar în primele concursuri în aer liber, a lăsat să se întrevadă un nou record mondial.

FIȘIER

ATLETISM

Recorduri mondiale
Ștafeta 4 × 110 yarzi
bărbați 39,6 egalat Univ. Texas SUA
10 000 m femei 38.06.4 Ann O'Brien Irlanda

Recorduri europene
10 000 m femei 38.06.4 Ann O'Brien Irlanda

Recorduri republicane
Înălțime băieți-
juniori I 2,07 Șerban Ioan Polit. Buc.
Disc fete-junioare II 43,22 Carmen Ionescu SS 2 Buc.

ÎNOT

Recorduri europene
400 m mixt femei 5.22.6 Sabine Steinbach RDG

HALTERE

Recorduri mondiale
Cat. grea stilul
împins 199 Iuri Vlasov URSS

Recorduri europene
Cat. grea stilul
împins 199 Iuri Vlasov URSS

Recorduri republicane
Cat. grea total 462,5 Gheorghe Mincu Din. Buc.
Cat. grea împins 162,5 Gheorghe Mincu Din. Buc.

TIR

Recorduri republicane
3 × 20 f. armă
standard 576 Petre Sandor Steaua Buc
pistol calibru mare 587 eg. Mihai Dumitriu Steaua Buc.
3 × 20 f. femei 570 Ioana Spare Arhit. Buc.
3 × 10 f. femei 269 Mariana Borcea Din. Buc.

N.M.

SPORT

Redacția și administrația: Str. Vasile Conta 16, raionul 30 Decembrie. București. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Prezentarea grafică: M. Patrichi. Tehnoredactor: N. Bărbăușean. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

43806 2.50 lei

De toate, pentru toți

S-au împlinit de curînd 75 de ani de la disputarea primului meci de baschet. Jocul a fost inventat în decembrie 1891 de dr. James Naismith, un canadian care funcționa ca medic la colegiul din Springfield, Statele Unite. La 20 ianuarie 1892 a avut loc primul joc între două echipe ale colegiului, iar la 11 martie s-a disputat primul meci public. La 45 ani de la înființare, în 1936, jocul de baschet a devenit disciplină olimpică. Primii cîștigători ai medaliei de aur au fost baschetbaliștii Statelor Unite.

Coșgheterul baschetului mondial este americanul Bob Pettit, care în cei 11 ani de activitate la echipa St. Louis Hawks (1954-1965) a marcat 20 880 coșuri, ceea ce echivalează cu o medie de 19 coșuri de fiecare meci, ținînd seama că echipa sa a disputat în general două meciuri pe săptămînă.

*

Scrima era cunoacută ca exercițiu sportiv încă în vechiul Egipt, cu 12 secole î.e.n. Dar abia în a doua jumătate a secolului trecut, o dată cu interzicerea treptată a duelurilor în mai toate țările lumii, ea devine o disciplină sportivă propriu- zisă. Floreta este de origine franceză și datează din sec. XVII, sabia este de origine ungară și datează din sec. XVIII, iar spada de origine italiană și datează de la mijlocul secolului trecut.

*

Un număr de trei călăreți au reușit pînă în prezent să cîștige cîte patru medalii olimpice de aur: olandezul Ferdinand Pahud de Mortanges în 1924, două în 1928 și apoi în 1932; suedezul Henri St. Cyr cîte două la Olimpiadele din 1952 și 1956 și germanul Hans Winkler, două în 1956 și cîte una în 1960 și 1964. Cele mai multe medalii de aur pe echipe — *Premiul Națiunilor* — le-a cîștigat echipa R.F. a Germaniei în anii 1956, 1960 și 1964.

Din 1912, de cînd hipismul a fost introdus în programul Jocurilor Olimpice, numai doi călăreți au reușit să cîștige medalii de aur cu 0 puncte penalizare: cehoslovacul F. Ventura în 1928 și francezul Pierre Jonqueres d,Oriola de două ori în 1952 și o dată în 1964.

*

La meciul internațional de fotbal dintre Anglia și Țara Galilor, disputat la 21 noiembrie 1962, s-a înregistrat cel mai mic număr de spectatori prezenți vreodată pe stadionul Wembley din Londra: 27 500!

„ANTON PONGRAȚ - un spadasin de mare clasă"

Astfel își intitula ziarul «Deutsche Sport Echo» din Berlin articolul pe marginea turneului «speranțelor olimpice», desfășurat în toamna anului trecut, în capitala R.D. Germane. ANTON PONGRAȚ, care cîștigase proba de spadă, lăsase o impresie excelentă spectatorilor și specialiștilor aflați la Dynamo Sporthalle. Și iată că, la numai cîteva luni de atunci, tînărul și talentatul nostru scrimer vine să confirme acest succes, marea sa clasă: LOCUL I, MEDALIA DE AUR și titlul de CAMPION AL LUMII LA TINERET.

După Berlin, Teheranul a însemnat o a doua etapă de glorie în activitatea sportivă a studentului medicinist din Tg. Mureș, ANTON PONGRAȚ, care la 19 ani a ajuns un consacrat în proba de spadă. Succesul său reprezintă un elogiu adus nu numai calităților naturale ale acestui sportiv, ci și muncii migăloase, stăruitoare și modeste care îl caracterizează. În ANTON PONGRAȚ scrima din țara noastră are un reprezentant dintre cei mai străluciți!

Foto: Paul ROMOȘAN